

(català)

ELS SENYALS DE LA SÍNTESI

Manel Clot

No és gaire usual que l'obra actual i recent d'un artista "jove" sigui absolutament conseqüent i fidel en quant a estadi, fruit i producte d'anteriors situacions del seu treball, és a dir que s'hi puguin restrejar pistes i elements d'estrats pretèrits. Sovint, el tampteig formal i tècnic fa que l'artista vagi d'una banda a l'altra, amb poques connexions entre sí, abans no arriba a trobar un marc prou sòlid per seguir endavant en aquella línia. La majoria de les vagades, el trajecte fins a la consolidació sol ésser una mena de "aquí caic i aquí m'aixeco" angoixòs en la recerca d'una empremta pròpia.

El cas, però de Nora Ancarola és agradablement sorprenent per tot el contrari: veure com als vint-i set anys algú pot realitzar un treball que resulta radicalment sincrònic des del principi, és una felicitat descoberta. No cal dir com és d'important el procés, tant pel que fa a l'elaboració d'una poètica concreta, com per entendre el conjunt global d'aquesta: cada estadi anuncia el següent, on deixa rastre, que el conté subtilment, i la suma de tots els estadis porta a l'assoliment del resultat final, amb records i oblits, solucions automanllevades i, a la vegada, automutilades. La consecució del camí definitiu a seguir se li comença a imposar indefugiblement, com una presència inevitable.

I aquí som, amb un treball esdevingut categoria sintètica, reculant i avançant sense gaire dubtes. Fa uns anys, Nora Ancarola es debatia entre paisatges gràfics plens de cal·ligrafies heterodoxes, component una escriptura indesxifrable (*le plaisir du texte*) que suggeria una poètica tan personal com a críptica, hipervalorant-se com a centre de la tela, i que era el fons, una mena de superfície com a excusa damunt de la qual materialitzar visiblement l'idiòlecte.

Amb el canvi de dècada, aquests fons prenen una consistència tècnica i formal nova i més rica, convertint el grafisme alfabètic en fragments parcel·ladors i seqüenciadors de l'espai que la tela ens proposava. Era, en suma, una abstracció de grans masses, amb colors encara inmadurs amb un traç prou ferm.

A hores d'ara, el canvi de tècnica, li descobreix el plaer: no escriure, no parce-lar, sinó construir; aquest és el moment més emocionant i versemblant. Les seves obres recents mostren unes lleus aproximacions figuratives als contorns de les quals no són motivats per un traç o el "dibuix", sinó per la mateixa pinzellada. Fins a cert punt, és una altra forma de fragmentar un espai, però més lícitament: la pinzellada construeix, el color solidifica, l'oli retarda l'efecte. Plenament moderna, la seva obra és una síntesi quasi magistral: la insinuació figurativa s'aconsegueix pel tractament pictòric propi i específic el qual, a més, la desmarca de la resta de la tela i a l'hora la hi enmarca, el fons tractat a fons, la superfície que delata la tensió interior, l'aparença final que inclou l'obra en els darrers corrents pictòrics.